

[Wilhelm.]

dette forslag, synes jeg ikke rigtig harmonerer med de oplysninger, vi har om tingenes tilstand. Der er blevet sagt fra den socialdemokratiske ordførers side, at han havde tillid til en løsning ved aftaler med de almennyttige boligselskaber, og det er jo rigtigt, at man her har udvidet pligten; ud over saneringsgenhusningsforpligtelsen har man pålagt dem en brandsikringsgenhusningsforpligtelse, og det finder vi da også i orden. Men som vi har gjort opmærksom på mange gange, er det jo dels en meget hård beslaglæggelse af ledige boliger i det almennyttige byggeri, dels og nok så alvorligt for de mennesker, det drejer sig om, er det jo meget sjældent, at der findes almennyttige boligselskaber lige præcis i de områder, der er mest ramt af genhusningsproblemer både ved sanering og ved brandsikringsnedrivninger, og hvis man vil tage noget som helst menneskeligt hensyn til folks ønske om at blive i det kvarter, de har levet i i en eller flere menneskealdre, så er man nødt til at inddrage det private udlejningsbyggeri. Det var sådan set også begrundelsen for, at man søgte at få en aftale med grundejerne i sin tid, da man lavede brandsikringsloven. Dette forslag er ikke andet end en gentagelse af det ændringsforslag, vi stillede til brandsikringsloven, fordi det kunne forudses allerede dengang, at det ikke ville gå, og jeg mener, udviklingen har vist, at det ikke gik.

Hr. Henning Jensen siger, at det er en ubegrundet anklage mod grundejerne. Ja men lad os så se på den. Hvis ikke man havde udskudt og udskudt fristerne, så var klokken nu faldet i slag, og så skulle på nuværende tidspunkt den gamle aftale om de 1.000 lejligheder stillet til rådighed være opfyldt. Men hvad er der kommet? Efter de seneste tal, vi har set, er der kommet godt 200. Det er altså ikke nogen ubegrundet anklage. Det er bevist, at det ikke har kunnet lade sig gøre ad frivillighedens vej, og det er klart, at der er blevet lagt yderligere gift for denne frivillighedens vej med det miniboligforlig, man så bagefter lavede eller lavede i samme moment på det nærmeste, og som gav ejerne en meget, meget stærk tilskyndelse til hellere at bruge eventuelle tomme lejligheder til noget helt andet, hvor dusøren ikke var 500 kr., som man diskuterede så meget, og som mange, deriblandt vi, fandt noget odiøs i forbindelse med brandsikringsgenhusningen, men hvor dusøren, for ikke at kalde det noget værre,

er 125.000 kr. Det er klart, at det har vanskeliggjort løsningen yderligere.

Hr. Uwe Jensen siger, at brandsikringskravene ikke må reduceres for at få balance med genhusningsmulighederne. Ja men det er jo det der sker, og det er jo det, der allerede er sket. Hvis hr. Uwe Jensen havde været til stede, da vi havde kommunalrødderne fra København til høring, eller hvad det kaldes, i boligudvalget, så ville han vide, at de udtrykkelige sagde, at man kunne lige så godt udskyde fristerne, fordi genhusningskravene alligevel ikke kunne opfyldes inden for de bestående tidsfrister. Altså har man i hvert fald reduceret kravene på én led, nemlig ved udskydelsen af fristerne.

Men man har også reduceret kravene på andre leder, for man har nedbragt det oprindelige antal i Københavns kommune af nødvendige nedrivninger med flere tusinde bl. a. for at få det til at harmonere med genhusningsmulighederne. Man har bl. a. indført tilladelsen til i stedet for nedrivning at benytte denne høje stige, som folk skal stå og vente på, at der kommer autoriserede brandfolk for at rejse, mens det i øvrigt brænder på livet løs. Det er én af de ting, man har gjort med hensyn til reducerede brandsikringskrav, bl. a. for at komme i balance med genhusningsmulighederne. Så hvis hr. Uwe Jensen og fremskridtspartiet alvorligt mener, at man ikke må reducere sikkerhedskravene bare for at få balance med genhusningsmulighederne, så burde han tage bestik af, at det er uundgåeligt, hvis man ikke sikrer genhusningsmulighederne med en genhusningspligt.

Hr. Johan Philipsen talte om en tilfredsstillende frivillig ordning. Jeg ved ikke, hvad det er for en tilfredsstillende frivillig ordning. Jeg kan i hvert fald dokumentere, at grundejerne selv er klar over, at den ikke har været tilfredsstillende set fra folketingets og regeringens synspunkt. I januarnummeret af det grundejerblad, der hedder Huset, og som vist udgives i hvert fald af den københavnske grundejerforening, muligvis af flere, det er jeg ikke helt klar over, er der en leder om dette problem, og lederkribenten erkender klart, at grundejerne ikke har opfyldt deres forpligtelse efter den frivillige aftale til at skaffe genhusningsmuligheder. Så nævner han den direkte appel, man har sendt ud gennem bladet bl. a., og siger, at reaktionen har været bedre, men ikke god nok til at dokumentere, at der ikke er behov for tvangs-